

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒

บรรลุลุทธิธรรมถึงที่สุดแล้วเหมือนกันหมด

ยอดรับบริจาคผ้าป่า ๘๔,๐๐๐ กอง สร้างตึกสงฆ์อาพาธ ๑๐ ชั้น โรงพยาบาล
อุดรธานี วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๒ รวมเงินฝากผ่านธนาคารทั้งสามธนาคารเป็นเงิน
ทั้งสิ้น ๑๕๗,๘๒๕,๙๘๘ บาท คิดเป็นจำนวนผ้าป่าได้ ๗๘,๙๑๓ กอง ตึกนี้ได้เท่าไร
แล้ว (ตั้งไว้ ๘๔,๐๐๐ กองๆ ละ ๒,๐๐๐ บาท ตอนนี้ได้ ๗๘,๙๑๓ กอง คิดเป็นเงิน
๑๕๗,๘๒๕,๙๘๘) ยังขาดมากเท่าไรละ (๔๖ ล้านเศษ ต้องให้เกินไว้เพราะมีอุปสรรค
เพียงผ้าตัดอะไร ต้องมากวนหลวงตาอีกละครับ) โอ้ ก็ต้องรวมกันมาละ ถ้ากวนก็กวน
หมดเลย หมดศาลายังไม่พอ หมดเมืองอุดรอีก หมดกรุงเทพฯก็ไม่พอ เขาเรียกกวนกัน
เพื่ออันนี้ละ ว่าจะเอาเราเอาเลย ถอยมันทำไม ถ้าว่าไม่เอาไม่เอา ถ้าว่าเอาพิจารณาอัน
หน้าย่อนหลังสมควรแล้วออกกะ เอา อย่างไรก็ไม่ถอย

มันมีหลายครั้งต่อหลายครั้ง ก็เลสหลายกองทัพ กองทัพธรรมก็หลายกองทัพ สู้
กัน ดูวัดดอยธรรมเจดีย์จะมีสองครั้ง ครั้งหนึ่งที่ว่าเดินจงกรมอยู่ตอนเช้าๆ เช้ามีดตี ๕
ที่จิตมันสว่างไสว คือมันว่างหมดเลย นั่นละเราก็มาคิดอัสจรรย์ใจเจ้าของ โธ ใจดวงนี้
ทำไมมันถึงได้อัสจรรย์นัก (ครั้งแรกที่สว่างมีธรรมะขึ้นมาเตือนว่า มีจุดมีต่อมอยู่ที่ไหน
นั่นแลคือตัวภพ แต่หลวงตาคิดไม่ออกในตอนนั้น) นั่นละพระธรรมขึ้น ธรรมชาติเป็น
ผลมาตั้งเดิมเรื่อยมาจนกระทั่งถึงขั้นว่างหมดเลย อัสจรรย์เจ้าของ ตี ๕ เดินจงกรมอยู่
วัดดอยธรรมเจดีย์ ทางจงกรมไปตามทิศใต้ทิศเหนือ คือมันเป็นทางตรงแนวกลางคืน
เดินดี เวลาไหนก็เดินดี เช้าวันนั้นประมาณตี ๕ ดุจจิต แหม มันสว่างไสว สว่างแล้วยังไม่
แล้วยังว่างหมดเลย อัสจรรย์เจ้าของ โอโฮ จิตนี้เป็นขนาดนี้เชียวน้ำ มันสว่างไสว

สักเดี๋ยวหนึ่งธรรมที่เหลือนั้นมาอีกนะ นี่ก็เป็นกิเลสประเภทหนึ่งที่หลอกให้หลง
ที่หลอกให้หลงนั่นคือกิเลส เราไม่รู้มันมัน จึงได้หลงได้อัสจรรย์ความสว่างของจิต ว่างไป
หมดเลย นี่เราอัสจรรย์ นี่มันก็ยังไม่ถึง แต่จิตก็ยังไม่สำคัญว่าถึงแล้ว ทีนี้พระธรรมท่าน
ก็เตือน พออันนี้สงบลงพระธรรมเตือนขึ้นมาเลย ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้ที่ไหนนั่นแล
คือตัวภพ เราเลยงงแก้ไม่ตก เตือนสามอยู่วัดดอยธรรมเจดีย์ แก้ไม่ตก งงเลย เอ้ มัน
จุดต่อมอย่างไรน้ำ ถ้าหากไปพูดให้พ่อแม่ครูจารย์ฟังแล้วดีไม่ดีสำเร็จในเดี๋ยวนั้นเลย
เพราะมันก้าวเดียวเท่านั้นละ ก้าวที่สองก็ตุ้มเลย มันเปิดไว้แล้วแต่ยังไม่เข้าเฉยๆ

อัสจรรย์ แล้วธรรมท่านก็เตือนขึ้นมาว่าถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้ที่ไหนนั่นแลคือตัว
ภพ จุดก็คือจุดสว่างไสว จุดว่างเปล่า ตัวจิตยังไม่ว่าง สิ่งเหล่านั้นว่างหมดแล้ว มันว่าง
หมด ว่างหมด แต่ตัวเองยังไม่ว่าง ยังไม่ว่าง มันอยู่จุดนี้นะ ถ้าหากว่าไปแล้วให้พ่อแม่ครู

จารย์ฟังดีไม่ตีปึงในเดี๋ยวนั้นเลย บรรลุ ที่ว่าพระสาวกทั้งหลายไปกราบทูลธรรมะถวาย พระพุทธเจ้าได้บรรลุธรรมไม่น้อยนะ คือปัญหาอย่างนี้ละ พอไปถึงมันจะลงแล้วดีเลย ลงเลย ตูมเลย นั้น อันนี้ไม่มีใครมาตีให้ซี เลียง อัจจรรย ทำไมมันสว่างไสวเอานักหนา

จากนั้นก็ลงจากดอยธรรมเจดีย์ไปองค์เดียว ธรรมดาเราไปองค์เดียว ไปอยู่ทางเลยศรีเชียงใหม่เข้าไปลึกๆ อยู่ในภูเขาเหมือนกัน ไปพักที่ถ้ำผาดัก จนกระทั่งเดือนหก สามเดือนกลับมา กลับมาก็ขึ้นเขาอีก เขาภูนี้แหละลูกดอยธรรมเจดีย์ มันแบกปัญหาอันนี้ละไป ที่ว่ามีจุดมีต่อมอยู่ที่ไหนนั่นแหละคือตัวภพ เราก็เลยง เลยแบกปัญหานี้ไป ไปไหนแบกไปไหนปลงก็ไม่ลง จนกระทั่งเดือนหก กลับมาก็ขึ้นเขานี้ละวัดดอยธรรมเจดีย์ เป็นวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ กลับมาก็พิจารณาจุดต่อมแห่งผู้รู้ที่อยู่ไหนนั่นแหละคือตัวภพ อันนั้นก็แต่เรื่องใจ เศร้าหมองก็ใจ ผ่องใสก็ใจ สุขก็ใจ ทุกข์ก็ใจ ทำไมใจนี้เป็นได้หลายอย่างนักหนา มันรำพึง

พอว่าอย่างนั้นแล้วจิตอยู่ในมัธยัสถ์วางเป็นกลาง ไม่ได้คิดไม่ได้คำนึงอะไรว่าจะจ่อกับอะไรก็ไม่จ่อ หากอยู่กลางๆ พอธรรมเตือนขึ้นมาอย่างนี้แล้วก็หยุดพักไป นิ่ง วางเฉย แล้วบอกขึ้นมาอีกว่าความเศร้าหมองก็ดี ความผ่องใสก็ดี ความสุขก็ดี ความทุกข์ก็ดี ธรรมเหล่านี้ทั้งหมดเป็นอนัตตานะ คือไม่ควรยึดมั่นถือมั่น ความหมายว่าอย่างนั้น เป็นอนัตตา พออันนี้ว่าแล้วก็สงบเงียบ ตอนนั้นไม่ตั้งใจจะจ่อจอกับงานอะไร อยู่ว่างๆ อยู่กลางๆ อุเบกขา ผางขึ้นมาเลยเชียว นั้น บทเวลาจะเป็น ไม่ได้มาเป็นตอนตั้งใจนะ

อย่างพระอานนท์สำเร็จในอิริยาบถสี่ คือนั่งจริงๆ ก็ไม่ใช่ว่าจะนอนเอนไปหัวยังไม่ถึงหมอนผางขึ้นตรงนั้นเลย ท่านว่าอิริยาบถสี่ คือจิตจ่อจอกอยู่ตรงไหนยังไปไม่ได้ นะ ถ้าไม่ปล่อยเสียก่อนยังไปไม่ได้ มีจ่อจอกอยู่..พระพุทธเจ้าว่าเรา (พระอานนท์) จะบรรลุธรรมตอนเช้าสังคายนาแล้วเอานั่นมาเป็นอารมณ์ เลยไม่ทำงานจุดที่จะให้บรรลุ เลยเอาอันนั้นมาเป็นอารมณ์เลยไม่ได้เรื่อง ที่นี้พอทอดธุระ อ้าวนี้ก็สว่างแล้ว วันพรุ่งนี้ก็จะสังคายนาแล้ว เราเป็นองค์ที่ ๕๐๐ ยังขาดเราคนเดียว พักเสียก่อน ไม่สำเร็จก็จำเป็นแหละ

พอว่าอย่างนั้นแล้วก็เข้าพัก คือที่ไปเจาะจงกับอะไรมันไม่ถอย มันจับอยู่นั้น นั้น ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน มันสัญญาอารมณ์ต่างหาก พอถอยจิตออกมาที่นี้ทอดธุระหมดที่นี้ละ พอเอนลงไปหัวยังไม่ถึงหมอน จะว่านั้นก็ไม่ใช่ จะว่านอนจริง ๆ ก็ไม่ใช่คือเอน ๆ ก็ตรัสรู้ผางขึ้นมา พอเช้าก็แสดงปาฏิหาริย์เลย ถึงวันเวลาที่จะประชุมสังคายนา ๕๐๐

องค์ เว้นไว้ช่องหนึ่ง คือพระอาณนที่ ว่าจะได้พระอรหันต์ ๕๐๐ องค์ พระพุทธเจ้าจะรับสั่งเอง สังคายนาวินัยนั้นเหลือไว้พระอาณนที่องค์เดียว เป็น ๔๙๙ องค์

พอถึงเวลาแล้ว..แต่ก่อนมันจั่วว่าจะได้ตรัสรู้ตามที่พระพุทธเจ้าสั่ง แต่มันไปหมายเสียซิ มันไม่เข้ามาทำงาน พอจิตลอยออกมา ปล่อยทุกอย่างแล้วเอนลง ก็ผางขึ้นมาเลย สำเร็จอิริยาบถสี่พระอาณนที่ จะว่ายืนก็ไม่ไซ้ จะว่านั่งจะว่านอนก็ไม่เชิง อยู่ตรงกลาง อิริยาบถสี่ เข้าวันทำสังคายนาวินัยช่องว่างไว้นั้น พระอาณนที่ก็ผิงขึ้นตรงนั้นเลย ฤทธิ์เดชของพระอาณนที่ที่เป็นสักขีพยานว่าพระอรหันต์ ๕๐๐ องค์ที่จะทำสังคายนานี้เต็ม ๕๐๐ แล้ว ๔๙๙ วางไว้ช่องหนึ่งสำหรับพระอาณนที่ เพราะพระอาณนที่นี้เป็นตู้พระไตรปิฎก เป็นพหูสูตได้ศึกษามานาน อย่างไรก็ตามพระอาณนที่ต้องได้เข้าในที่ประชุม พระพุทธเจ้ารับสั่งไว้หมดแล้ว มีแต่พระอรหันต์ล้วนๆ ๔๙๙ เหลือพระอาณนที่องค์เดียวผิงขึ้นก็ ๕๐๐ พอดี

อย่างนั้นละพระพุทธเจ้ารับสั่งผิดที่ไหน รับสั่งตรงไหนไม่ผิด ตอนที่ท่านว่าอย่างนั้นจิตมันก็ส่ายส่ายไปเจาะจงหรือหมายนั้นหมายนี้ จิตมันไม่เข้าทำงาน พอปล่อยวางหมดทอดอาลัยเท่านั้นจิตก็ปล่อยนั้นลงผิงเลย เป็นอย่างนั้นละ เรียกว่าบรรลุนั้นบรรลุนี้ เราอย่าเข้าใจว่าธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นธรรมที่ครีที่ล้ำสมัยนะ ล่วงมาหลายปีหลายเดือนนั้นเป็นมึดกับแจ้ง บापกับบุญไม่ได้ล่วง เป็น อกาลิโก คือบาปกับบุญ การบำเพ็ญคุณงามความดีตลอดเวลาก็เป็นอกาลิโกของบุญ การทำความชั่วตลอดเวลาก็คือการสั่งสมความชั่วเข้าสู่ตัวตลอดเวลา จึงเรียกว่าอกาลิโก เป็นได้ทั้งบาปทั้งบุญ ทำเวลาไหนถ้าเป็นบาปก็เป็น ถ้าเป็นบุญก็เป็นทั้งนั้นละ

ท่านจึงว่าอกาลิโก หากกาลเวลาไม่ได้ ธรรมท่านว่าอย่างนั้น เพราะเป็นธรรมที่พระพุทธเจ้าว่าสวากขาตธรรม สุวากขาโต ภควตา ธมฺโม พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ชอบแล้ว ตรัสไว้ดีแล้ว ไม่มีที่จะบกพร่องหรือเหลือลือไปที่ไหนไม่มีพอดิ พอลงจุดนั้นก็พอดิ เป็นมัชฌิมา เป็นอกาลิโก เรื่องธรรมเป็นอย่างนั้นละ ใครปฏิบัติก็ได้เพราะธรรมเป็นอกาลิโก ไม่ขึ้นอยู่กับกาลสถานที่เวล่ำเวลา ทำเวลาเข้าเวลา บ่ายอะไรถึงจะได้อย่างนั้นไม่ไซ้ ทำไปๆ ความดีนี้ก็หนุนเข้าๆ ถ้าทำความชั่วก็เพิ่มเข้าๆ เป็นอกาลิโก ทำบาปก็ตามทำบุญก็ตามทำบุญเวลาไหนเป็นบุญเมื่อนั้น ทำเวลาไหนเป็นบาปเมื่อนั้นถ้าสร้างบาป จึงเรียกว่าอกาลิโก จึงต้องให้บำเพ็ญ ทุกข์ยากลำบาก ชี้เกี่ยจชี้คร้านก็ฝืนหัวกิเลส ตีหัวมันไป มันก็ค่อยเป็นไปเอง

ท่านผู้ที่ว่าบรรลุธรรมเป็นสรณะของพวกเรา ไม่ใช่ท่านไปกอบไปกามาเลยนะ ท่านทำแทบตายเหมือนกัน ทั้งยากทั้งง่ายทั้งลำบากอะไรต่ออะไรท่านก็ไม่ถอย จนได้สำเร็จขึ้นมา นั่นพอ เพราะความบึกบึน ถ้าไม่บึกบึนไม่ได้นะ ต้องบึกบึน ท่านจึงว่า

เป็นอภาลีโก ถ้าไม่ปฏิบัติไม่รู้ไม่เข้าใจนะที่ท่านว่าอภาลีโก หรือสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว คือชอบพอดีทั้งหมดเลย อยู่ในนั้นหมด ถ้าอาหารก็ไม่เค็มเกินไป ไม่เผ็ดเกินไป ไม่เปรี้ยวเกินไป ไม่หวานเกินไป อยู่ในความพอดี นั้นละเรียกว่าสวากขาตธรรมตรัสไว้เท่านี้ให้พอดี ถ้าปฏิบัติตามนั้นแล้วพอดี บรรลุ เรียกว่ามัชฌิมา

ท่านว่าธรรมเกิดกิเลสเกิดด้วยกันมีนะ ที่แรกนี้มีกิเลสเกิดหลอก ๆ ธรรมตามแก้กัน เกิดในตัวเองไม่ได้คิดได้อ่านอะไร อยู่เฉย ๆ เวลาเงิบ ๆ มันจะโผล่ขึ้นมาเป็นคำ ๆ เหมือนเราพูดนี้แต่พูดอยู่ในหัวใจ เป็นคำแต่เป็นคำในหัวใจ ไม่ได้เป็นคำพูดออกมาอย่างนี้ อย่างที่พูดว่ากิเลสเกิด นั้นละกิเลสหลอก ธรรมเกิดธรรมแก้ได้ ยกตัวอย่างพอจำได้ก็คือลงมาจากภูเขาตอนเช้า กะวันเวลาแล้วว่าจะลงไปถึงบ้านเขา บิณฑบาตถึงหมู่บ้านเขา คงพอจะไปถึง มันไกล อดอาหารหลายวันด้วย วันนั้นกะว่าจะพอถึงบ้าน พอมาถึงกลางทางไปไม่ได้แล้วเลยนั่งเจ้าอยู่ นั้น จิตมันไม่ได้เจ้าซีมันหมุนของมัน

สักเดียวกิเลสเกิด เงิบ ๆ ในใจ นี่ท่านบำเพ็ญเพียรอดข้าวว่าจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่กิเลสยังไม่ตายท่านกำลังจะตายเวลานี้รู้ไหม คืออดข้าวทรมานเพื่อจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่กิเลสยังไม่ตายท่านกำลังจะตายเวลานี้รู้ไหม กิเลสมันเยาะเย้ย พอทางนั้นสงบปั๊บ ทางนี้ก็ขึ้นรับกันเลย เราที่จะตั้งอกตั้งใจปรุงแต่งอย่างนั้นไม่มีนะ ทั้งธรรมทั้งกิเลสเกิดเราก็ไม่ได้ตั้งใจว่าจะให้มันเกิดอย่างนั้น ที่นี้เวลามาแก้กันก็ไม่ได้ตั้งอกตั้งใจว่าจะมาแก้แบบนั้น พออันนี้สงบลงไปกิเลสเกิดสงบลงไปว่าท่านจะตายรู้ไหม ทางนี้ก็ขึ้นพักรับกันเลย อ้าว การกินนี้ก็กินมาตั้งแต่วันเกิดไม่เห็นวิเศษวิโสอะไร อดเพียงเท่านั้นจะตายเหรอเอาตายก็ตาย นั้นเห็นไหมละ มันก็ติดฝัง มันไม่ถอย

เราถ้าเชื่อตามกิเลสก็ล้มไปเลย กิเลสว่าเราจะตาย กิเลสยังไม่ตายท่านกำลังจะตายรู้ไหม มันขู่ ทางธรรมะก็รับกันเลย กินก็กินมาตั้งแต่วันเกิด ก็ไม่เห็นวิเศษวิโสอะไร อดเพียงเท่านั้นจะตายเหรอ เอาตายก็ตาย ข้ามไปได้เลย นี่ละธรรมเกิด กิเลสเกิด เบื้องต้นกิเลสเกิดเสียก่อน ธรรมะแก้กันเรียกว่าธรรมเกิด ก็ฝังไปได้เลย ละเอียดเท่าไร ๆ ใจดวงนี้ดวงเดียวเท่านั้นละต่อธรรมาสันหรือว่าเวทีกิเลสกับธรรมเป็นคู่ต่อยกัน ที่ว่าพื้นฐานคือความอดความทนความพากความเพียรเป็นเวทิจัดกันอยู่บนเวทีแล้วแพ้ชนะกันตรงนั้นละ

เวลาบำเพ็ญมาก ๆ เข้าไปนี่ส่วนมากมีแต่ธรรมะเกิด ที่แรกกิเลสเกิดจะเอาให้ธรรมะแพ้ เวลาปฏิบัติเข้าไปไม่หยุดไม่ถอยกิเลสเกิด ธรรมะเกิดแก้กันเรื่อย ๆ เมื่อมันหมดทุกสิ่งแล้วไม่มี กิเลสประเภทที่เคยหลอก ๆ ไม่มี ธรรมะที่จะเคยแก้กัน ๆ ก็ไม่มี ตกลงธรรมก็ไม่เกิด กิเลสก็ไม่เกิด เกิดในสงครามอันนั้นเพราะกิเลสแพ้สงครามไปแล้ว มันตกเวทีไปแล้ว เราจะไปต่ออยลมต่ออยแล้งอะไร ก็ลงเวทีไปสบายชิว กิเลสตกลงไปตาย

กองกันอยู่ได้เวทีแล้วยังจะไปต่ออย่าลมต้อยแล้งเขาก็จะว่านักมวยคนนั้นเป็นบ้า เทียบกัน
อย่างนั้นซิ

ถ้าพูดถึงเรื่องความเพียร โธ พิลึก ๆ คือเราก็พูดให้ฟังทุกอย่างแล้วกับพี่น้อง
ทั้งหลาย ตามนิสัยมันเป็นอย่างนั้น คือนิสัยเราผาดโผนจริงจังมาก ถ้าลงได้ตัดสินใจลง
อะไรเป็นที่แน่ใจแล้วเอานะผางเลย ให้ถอยไม่มีถอย การพิจารณาถ้ายังไม่ลงใจยังไม่ลง
รอ กำลังก็ยังไม่พอส พอลงใจแล้วนะเอาช่องนี้ลงแล้วก็ผิงเลย ๆ มันเด็ด เอาจริงเอาจัง
เด็ดเลย แล้วก็ชนะทุกทีนะถ้าลงได้ชัดกันทีไร ชนะหลายครั้งหลายหนมันก็ชนะเด็ดขาด
ได้อย่างที่ว่าวันที่ ๑๕ พฤษภาคม นั้นละเวลามันเด็ดจริง ๆ

ไม่ได้ถามใครเลย แม้พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้านี้สาธุไม่มีที่จะทูลถาม
ถามอะไรกัน พระพุทธเจ้าองค์นี้กับพระพุทธเจ้าองค์อื่นเดียวกันแล้ว ผู้นี้ก็หลุดพ้น ผู้
นี้ก็หลุดพ้นเสมอกันหมดแล้วถามกันหาอะไร เวลานั้นยังไม่รู้พระพุทธเจ้าเป็นอย่างไร
นำ ท่านเป็นองค์อย่างไร นั้นพระสรีระ เรือนร่างของพระพุทธเจ้า คือเรือนร่างของจิตที่
บริสุทธิ์วิเศษแล้ว ว่าพระพุทธเจ้ารูปร่างกลางตัวเป็นอย่างนั้น ๆ บทเวลาเข้าถึงธรรม
แล้ว ธรรมของศาสดา ธรรมของพระพุทธเจ้า ธรรมแท้ แล้วผางทีเดียวเท่านั้นมันเป็น
อันเดียวกันหมดแล้วจะไปแข่งกับอะไร

ท่านว่า นตฺถิ เสยฺโย ปาปิโย บรรดาพระพุทธเจ้าและสาวกทั้งหลายเมื่อ
บรรลุธรรมถึงที่สุดแล้วเหมือนกันหมด ไม่ต้องถามกัน บาลีท่านก็มีรับรอง คือ
เหมือนกันเลย ไม่ต้องถามกัน พระพุทธเจ้ามีกึ่งองค์ ดูนี้อันนั้นก็เหมือนกันกับอันนี้
แหละ มีกึ่งหมื่นก็แสนก็ล้าน ๆ มาตั้งกับตั้งกลับก็เหมือนอันนี้ด้วยกันหมด แล้วจะไป
ถามใคร นั้นถ้ามันรู้จริง ๆ แล้วไม่ถาม พระพุทธเจ้าเป็นองค์ใดนั้นเป็นเรือนร่างต่างหาก
พระพุทธเจ้าองค์นั้นรูปร่างกลางตัวเป็นอย่างนั้น ๆ นี่เป็นเรือนร่างที่อยู่อาศัยของจิต
ดวงนั้น พอจิตดวงนั้นพ้นแล้วก็ไปเป็นเรือนร่างของธรรมดา เป็นธรรมดาได้ หรือว่า
นิพพานเที่ยงก็ได้ แต่ให้มันถนัดใจก็ว่าเป็นธรรมดา แต่นิพพานเที่ยงแล้วจะว่าอะไร
เป็นขนาดไหนนิพพานก็เที่ยง ไม่มีความหวั่นไหวผันแปรไปไหน อนิจจัง ทุกขัง อนตตา
เข้าไม่ถึงแล้ว จึงเรียกว่านิพพานเที่ยง ไม่แปร อยู่เหนือกฎ อนิจจัง ทุกขัง อนตตา หมด

อันที่ว่านี้ก็แบบเดียวกันธรรมดาเหมือนกันอีก แล้วจะมาเถียงกันที่ตรงไหน
ธรรมดาตากับนิพพานไม่เถียงกัน เอาให้มันเห็นชัด ๆ ในหัวใจอันนี้ นี่พูดตรง ๆ นะไม่ได้
ถามใครเลย เวลาเป็นขึ้นมามันถึงขนาดที่ว่าตัวสั้นก็ได้หรือว่าอะไรก็ได้เวลามันแสดง
ขึ้นมา เวลาขึ้นมามันมีขณะหนึ่งนะ มันเป็นข้อเปรียบเทียบกัน รูปธรรม-นามธรรม
นามธรรมนะพื้น รูปธรรม คือภพชาติมันเหมือนกับเป็นหม่อมพระร่วงตั้งไว้ พอเปรียบ
หม่อมพระร่วงคว่ำเลย นี่เป็นเครื่องเปรียบเทียบกัน ขึ้นในเวลาเดียวกันนะ

พอกิเลสขาดสะบั้น กิเลสเป็นเหมือนหน่อมะพร้าว กิเลสขาดสะบั้นมันคว่ำลงไปเลย พร้อมกันทางนี้ก็ขาดจากกันไปเลย นั่น มันมีเครื่องเปรียบเทียบอยู่นะ บี้บ ๆ เลย ท่านจึงพูดว่าพระอรหันต์มีสี่ประเภท สุขวิปัสสโก เทววิโซ ฉฬภิญโญ จตุปฏิสัมภิทัปปัตโต ไม่ได้เหมือนกัน เมื่อถึงที่สุดแล้วสิ้นกิเลสเหมือนกัน แต่กิริยาไหวตัวตอนจะสิ้นนั้นผิดกัน ต่างกันตรงนั้น ส่วนบนสุดแล้วเหมือนกันหมด

คนทั้งโลกเขาว่า..พวกถือศาสนาถืออะไร พวกปฏิบัติธรรมเป็นพวกครีพวก ล้าสมัย เป็นอย่างไรกับคำพูดอย่างนี้นะ เอาออกมาจากไหน ถอดออกมาจากหัวใจที่เป็นมาเล่าให้ฟัง ไม่ได้มาจากไหนนะ จากหัวใจที่เป็นขึ้นมาเนี่ย เหนอพระพุทธเจ้าตรัสรู้ตรัสรู้อย่างนี้ละเธอ ๆ มันข้านะให้มันถึงใจ เวลามันผางขึ้นมาเหมือนฟ้าดินถล่มนะ แต่ฟ้าดินมันก็อยู่ของมัน มันเป็นระหว่างจิตกับกิเลสพราวจากกัน ขาดสะบั้นจากกัน มันสะท้อนหมดจนตัวโยกเลยเชียว ตัวโดดผิงเลย แรงนะ กิเลสกับจิตที่มันพันกันมากก็ปกก็กลบเวลามันขาดกันนี้ผาง ตัวไหวเลยนะ

พูดเสียใครจะว่าเป็นบ้าก็ให้ว่าเสีย มันได้เป็นอย่างนั้นมาแล้วนี้จะให้ว่าอย่างไร แทบเป็นแทบตายไม่รู้กี่ครั้งก็หนักกับประกอบความเพียร ชัดกันเสียจน โถ บางทีคิดนะ อยู่ในภุเขาคณเดียวข้าวก็ไม่ได้กิน อยู่ในภุเขอ อยู่ในถ้ำคนเดียว นั่งภาวนาจนกันแตกเออ เขายังมีความสุขความสบายรื่นเริงบันเทิงบันเทิงนะ ไอ้เรามานั่งจมอยู่ในนรกทั้งเป็นนี้มันอย่างไรกัน มันเป็นนะในจิต กิเลสมันหลอก นั่นเขาก็จมอยู่ในนรกทั้งเป็น ไปนรกเมืองผีเขาก็จะจมอีก อันนี้นรกทั้งเป็น เอา ยอมรับจม ๆ นรกเมืองผีไม่ไป ไม่จม นั่นมันแก้กัน เอา ๆ ไปเถอะ ตัดผิงอีก มันแก้กัน มันเป็นอยู่ในจิต มันแก้กัน ตัดผิง ๆ แก้กัน

นั่นละบทเวลามันเป็นจริง ๆ นี้ร่างกายตัดผิงนะ ใจกับกิเลสมันละพราวจากกัน เรียกว่าโลกธาตุไหวมันเป็นอันนี้ต่างหากนะ ไม่ได้เป็นโลกธาตุ ที่ว่าโลกธาตุคว่ำมันห้วนไหว จิตกับกายกับกิเลสมันพันกัน เวลาขาดจากกันมันตัดใส่กัน ตัด สะดุ้งปึ้งเลย นั่นเป็นได้ อันนี้เรายอมรับ ส่วนที่ว่าฟ้าดินถล่มท่านเอาเป็นข้อเปรียบเทียบเฉย ๆ ฟ้าดินถล่มก็ดินน้ำลมไฟนี่ละกับจิตตวิมุตติมันพราวจากกัน พราวผางเลย นั่นละท่านว่าฟ้าดินถล่ม มันถล่มอยู่ในใจ กิเลสกับธรรมพัดกันขาดสะบั้นลงไป

ที่นี้มันก็ขึ้นละซิ เหนอ พระพุทธเจ้าตรัสรู้อย่างนี้เธอ ๆ ให้มันถึงใจ มันเป็นอยู่ในจิตนะ เหนอ ตรัสรู้อย่างนี้ละเธอ ๆ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร เข้ามาเป็นอันเดียวกันแล้วนะ ใครจะระลึกขนาดไหนก็ตาม ก่อนขณะนี้จะต้องปีบระลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ด้วยกันทั้งนั้น ตัวเราเองก็เป็น ก่อนขณะนี้ก็จะแสดงขึ้นมา พออันนี้แสดงผางขึ้นมาแล้วมันเป็นอันเดียวกัน เหนอ พระพุทธเจ้าตรัสรู้อย่างนี้ละเธอ ๆ ข้า ธรรมแท้เป็นอย่างนี้ละ

เธอ พระสงฆ์แท้เป็นอย่างไรละเธอ เป็นอันเดียวกันหมด เป็นอย่างไรละเธอ เวลา
ขึ้นไม่ถามใคร อันนี้มันเป็นอันเดียวกันแล้ว แต่ก่อนเราคิดว่าพระพุทธรูปเจ้า พระธรรม
พระสงฆ์ เป็นกิ่งก้านสาขาของต้นนี้แหละ แต่เวลามันรวมปู้เข้ามาแล้วเป็นต้นเดียวกัน
อย่างไรละเธอ กิ่งก็กิ่ง ต้นไม้ต้นนี้ละเธอ ใบนี้ละเธอ ลงมาจนกระทั่งถึงลำต้น ลำ
ต้นไม้อย่างนี้ละเธอ รากแก้วรากฝอยของไม้ต้นนี้ทั้งนั้นละ ละเธอ ๆ ไปหมด มันอยู่
ด้วยกัน

ฟังเสียนะวันนี้ ใครได้ฟังพระพุทธรูปเจ้าบำเพ็ญสอนธรรมเหล่านี้ สวากขาตธรรม
แปลว่าอะไร แปลว่าตรัสไว้ชอบแล้ว พวกเรามันไม่ชอบ มันเกลียดเกลียด แม้แต่ฟังเทศน์
อย่างนี้มันหลับทั้งฟังนี้ก็มี ไปหาเคาะมันเสียหน่อยนะ หัวไหนมันง่วงฟาดเลย มันเป็น
อย่างไร มันไม่ยอมฟังเสียง ฟังแต่เสียงมันกล่อมกันกับหมอนนะ สัปหงก วันนี้สายกว่า
ทุกวัน วันนี้ธรรมะกับกิเลสออกพัดกันบนเวทีให้พี่น้องทั้งหลายได้ฟังกันทั่วถึงวันนี้ละ
ธรรมะก็ออก กิเลสก็ออก ชัดกันบนเวทีฟังจบลงเดี๋ยวนี้ เจ้าของจะตายไปละ ให้พร

รับชมรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และทางสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

พร้อมเครือข่ายทั่วประเทศ